

det nærmere er udviklet i Motiverne til § 70. Lagrådet mener nemlig, at en saadan Ret til Samkvem normalt bør indrømmes og kun af særlige Grunde bør kunne nægtes.

Da det svenske Regeringsforslag og den derefter vedtagne Lov har imødekommet Lagrådets Anskuelse i saa Henseende, og da der ogsaa fra norsk Side viste sig Tilbøjelighed hertil, har man fra dansk Side ment at maatte opgive sit tidligere Standpunkt og følge de andre Lande.

I og for sig er det jo ogsaa en Haardhed mod den Ægtefælle, som berøves det normale Samliv med sine Børn — fordi de nu en Gang ikke kan blive hos begge Forældre, naar Samlivet mellem disse ophører —, at den herved skal afskæres fra alt Samliv med Børnene. Efter Omstændighederne vil en saadan Afsondring fra den ene af Forældrene utvivlsomt ogsaa være unaturlig og skadelig for Børnene. Den danske Kommission havde da heller ikke tænkt sig, at dette rent faktisk skulde blive Følgen af den oprindelig foreslaaede Regel, men man havde blot, saavel under Hensyn til det ønskelige i at have en klar og bestemt Løsning af det legale Princip, som støttet paa gjorte Erfaringer om Faren for Børnene ved en modstridende Paavirkning fra de adskilte Forældres Side, ment at burde gøre ethvert saadant Samkvem afhængig af den Ægtefælles Skøn, hvem Ansvar for og Byrden ved Børnenes Opdragelse var paalagt. Imidlertid maa det indrømmes, at dette efter Omstændighederne kan være stridende mod Børnenes Tarv og uretfærdigt mod den anden af Forældrene, som maaske maa udrede et betydeligt Bidrag til sit Barns Underhold, medens den anden Ægtefælle indgaar nyt Ægteskab og Barnet helt glider over i den nye Familie, eller som maaske af særlige Grunde, der ikke staar i Forbindelse med manglende Kærlighed til eller Interesse for Barnet, har givet Afkald paa det. Ved en fornyet Overvejelse har man da fundet, at

Børnenes Velfærd ogsaa nok vil kunne beskyttes, selv om man anerkender den i sig selv naturlige Samkvemsret for begge Forældre, saafremt denne Ret i Tilfælde af Uenighed mellem Forældrene til enhver Tid gøres afhængig af det offentliges Kontrol. Den foreslaaede Regel gaar da ud paa, at Ret til Samkvem med Børnene principielt skal tilkomme ogsaa den af Forældrene, hvem Forældremyndigheden ikke er tillagt, uden Hensyn til om nogen hertil sigtende Bestemmelse er optaget i Separations- eller Skilsmissevilkaarene; den anden Ægtefælle kan imidlertid naarsomhelst æske Overøvrighedens Afgørelse af, om Retten ikke i det foreliggende Tilfælde paa Grund af særlige Omstændigheder bør nægtes, eller den dog kun bør anerkendes med Begrænsning, ganske uafhængig af, hvad der maatte være fastsat ved Aftaler eller i Skilsmisse- (Separations-)vilkaar. Det bliver da Overøvrighedens, iøvrigt ofte ikke helt lette Opgave, paa given Anledning at paase, at Ordningen ikke bringer Børnenes sunde og harmoniske Udvikling i Fare, eller paa den Maade griber forstyrrende ind i deres Forhold, idet den, saa snart der er Spørgsmaal herom, skal gribe ind og indskrænke eller ophæve Retten til Samkvemet. Paa den anden Side vil selv et fuldstændigt Afkald paa Retten ikke være bindende, hvis Overøvrigheden dog skønner, at en Samkvemsret bør indrømmes.

Kapitel VII.

§ 82.

Da det er fundet betænkeligt at lade, foruden de paa Grund af Alder umyndige Ægtefæller, ogsaa de, der er umyndiggjorte paa Grund af Ødselhed eller lignende Aarsag, selv kunne optræde i Ægteskabssager, foreslaas Paragraffen ændret derhen, at Værgen skal optræde for dem og skal kunne anlægge Sagen, dog kun med Overøvrighedens Samtykke.

Om ovenstaaende har der været forhandlet med Kommissionens tidligere Medlem, Højesteretsassessor V. Krarup, der i alt væsentlig kunde tiltræde det anførte.

København i Januar 1916.

V. Bentzon.

E. Trolle.

H. G. Bechmann.